

De același autor la Editura Nemira:

Soția plantatorului de ceai

DINAH JEFFERIES s-a născut în Malaysia, dar s-a mutat în Anglia când avea nouă ani. De-a lungul timpului, a călătorit mult și a rămas foarte atașată de Asia de Sud. Pe vremuri, a trăit într-o comunitate mică, alături de o trupă rock și a lucrat ca artist. În 2014 i-a apărut la Penguin primul roman, *The Separation*. *Soția plantatorului de ceai* este al doilea volum pe care l-a publicat (Nemira, 2017). În prezent locuiește în Gloucestershire împreună cu soțul.

Dinah Jefferies

Fiica negustorului de mătase

Traducere din limba engleză

ADRIANA BUCIU CIMPONERIU

RADU CIMPONERIU

NEMIRA

Prolog

Se mișcă sub apă în tasegolini lene, cu părul lung încoșându-i
capul. Vântul de lumină vede care găzduiesc prin apă, împinge din
picior și își schimbă ritmul în sus, urcând balca de aer și propriul
respirat în chinul lor spre suprafață. Soarele se schimbă în apă
mici, înfrățind stropi înflăcăți pe apă, plină de apă. În di capul
pe apă, râșnind după aer și rășnind chipul surorii ei. Secundele tre-
ceau. Uitate, pe măsură ce înțesă lumă necăz ca pitar-un lipar,
indica mână să îi face un semn, deschide gura să strige. Dar apă o
înghițe din nou. Râșnă visceră, în timp ce ea înțesă să clocăie, clocă
lui rășnăduindu-se în dulțimii și bucurii. Râș. Râș. Dacă are nevoie
să strige după ajutor, nu poate scoate niciun sunet. E dispărea să re-
pore, dar nu că nu poate. Înțesă să înțesă, dar ceva o stăruie în
punct. Desapărea sa, înțesă se strige înțesă înțesă se scufundă. În
adâncuri, înțesă înțesă e necăz și, cu fiecare puls de lumină care devine
din ce în ce mai slab, totul se înțesă înțesă înțesă. Înțesă să se în-
sucărea, înțesă să se clocăie pe o scară subterană dințesă eală, dar
fără este parea parea și piciorul îi alunecă printră goluri. Înțesă ale
cacei încep să-i înțesă minții, piciorul îi devină din ce în ce mai grele
și, pe măsură ce eală o scufundă de visceră, ea se simte ca și cum ar
pluti în adâncuri. Dar nu plutește, se înțesă.

I

FIRE DE MĂTASE

Mai - început de iulie 1952

I

FIRE DE MĂTASE

Mai - început de iunie 1972

1

Hanoi, Vietnam

Nicole adulmea aerul impregnat cu parfumul amețitor al garde-
niilor sălbatice. Frunzele de un verde strălucitor și albele flori înmires-
mate ale arbuștilor acopereau zona parțial umbrită a grădinii. Privi în
jos de la fereastra dormitorului și îl văzu pe tatăl său verificând ca totul
să fie perfect afară. Un bărbat încă arătos, al cărui păr negru, presărat
cu doar câteva fire argintii, tuns îngrijit, îi dădea un aer deosebit
distins și, chiar dacă era enervant că se folosea de petrecerea ei de opt-
sprezece ani ca să se laude cu grădina, Nicole trebui să admită că o
aranjase foarte frumos. Bețișoare parfumate fumeau lângă ușile din
sticlă ale vilei lor de culoarea mierii, iar iazurile din grădină reflectau
culorile strălucitoare ale șirurilor de lampioane din hârtie care atârnav
de ramurile a doi enormi copaci frangipani.

Nicole aruncă o ultimă privire în oglindă și se gândi. Ar trebui
să-și prindă o singură floare de cerceș în părul ei lung și negru,
ca să se asorteze cu rochia cu guler chinezesc pe care și-o comandase
pentru astăzi?

Corsetul se lipea de corpul ei subțire ca o a doua piele și, când se
mișca, fusta se rotea și apoi cădea până aproape de podea. O asculta

pe Edith Piaf cântând la radio *Hymne à l'amour*, apoi privi din nou pe fereastră și, în timp ce se hotăra să nu mai poarte floarea, văzu că sora ei, Sylvie, mergea lângă tatăl său, cu capul aproape lipit de al lui, așa cum se întâmpla atât de des. Pentru o clipă, Nicole se simți lăsată pe dinafară și își reprimă o scurtă izbucnire de invidie. Ar fi trebuit să fie deja obișnuită cu asta, pentru că sora ei arăta minunat chiar și înainte să se pieptene sau să se spele pe dinți; buclele castanii, pomeții cizelați și nasul acvilin perfect echilibrat aveau grijă de asta. Înalta și mlădioasa Sylvie moștenise înfațișarea franțuzească a tatălui ei, în vreme ce Nicole semăna cu mama lor vietnameză – moartă cu mult timp în urmă – și se simțea rușinată de culoarea brună a tenului său. Își îndreptă umerii, ignoră momentul și ieși din dormitor; nu avea să lase nimic să-i strice ziua.

Trecu prin camera mare și înaltă care dădea spre grădină, unde două ventilatoare cu palete strălucitoare de alamă împropătau aerul. Camera, ca tot restul casei lor, era elegantă și plină de antichități rafinate. Din locul în care se afla, în ușa deschisă, își zări două foste colege de școală, Helena și Francine, care stăteau într-un colț al grădinii și își treceau, afectate, mâinile prin păr. Se îndreptă spre ele și se lăsă pupată și îmbrățișată. În vreme ce sporovăiau despre băieți și despre examenele pe care tocmai le promovaseră, grădina se umplea; în cele din urmă, Nicole s-a scuzat că trebuie să le lase puștin, dar văzuse că oaspeții francezi deja sosiseră, iar acum fumau și beau, în timp ce câțiva dintre vietnamezii bogați începuseră să se plimbe în hainele lor de mătase. A remarcat că un bărbat înalt, lat în umeri, îmbrăcat într-un costum din pânză albă, o abordase pe sora ei, iar ceva nedefinit a făcut-o pe Nicole să rămână cu privirea ațintită asupra lui câteva clipe. Apoi și-a netezit părul, și-a îndreptat umerii și s-a îndreptat spre ei.

Sylvie îi atinge brațul bărbatului și îi zâmbea.

– Dă-mi voie să te prezint surorii mele, Nicole.

El îi întinse mâna:

– Sunt Mark Jenson. Am auzit multe despre tine.

Ea îi luă mâna și se uită în sus, la fața lui, dar albastrul intens al ochilor lui a speriat-o și a făcut-o să-și mute privirea în altă parte.

– Mark este din New York. Ne-am întâlnit când am fost eu acolo, spuse Sylvie. Călătorește prin toată lumea.

– E ziua ta, nu-i așa? întrebă el, zâmbindu-i lui Nicole.

Nicole înghiți în sec și se chinui să-și recapete vocea, dar, din fericire, interveni Sylvie.

– Este aici cineva cu care trebuie neapărat să vorbesc.

Îi făcu semn cu mâna unei femei bondoace, aflate în cealaltă parte a grădinii, apoi se întoarse spre Mark și chicoti în timp ce îi atingea mâna.

– Nu lipsesc mult. Te las în grija lui Nicole.

Mark zâmbi politicos. Pentru o clipă, aerul păru prea rarefiat, iar Nicole abia dacă putea să respire. Își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, apoi îl privi cum se cuvine, încercând să nu clipească prea des. Ochii lui aveau culoarea safirelor, iar contrastul cu nuanța închisă a pielii îi făcea să pară chiar mai strălucitori.

– Așadar..., spuse ea în cele din urmă.

El nu scotea o vorbă, dar o fixa insistent cu privirea. Rușinată dintr-odată, ea își atinse obrazul. Oare avea ceva pe față?

– Nu mă așteptam să fii atât de drăguță, spuse el.

– Of, răspunse ea, simțindu-se confuză. Sunt sigură că nu e așa.

Dar la ce s-ar fi așteptat el și de ce să se fi așteptat la ceva?

– Sylvie mi-a vorbit despre tine când a fost în State.

Gândurile i se limpezeau, încet-încet. Binenteles că Sylvie îi vorbise despre ea. Era foarte normal să discuți despre familie, mai ales atunci când erai departe de casă. Zâmbi.

– Deci știi că eu sunt oaia neagră.

El își aranjă o șuviță de păr care stătea să-i cadă peste ochiul drept.

– Incendiul și marchiza îmi vin acum în minte.

La tachinarea lui delicată, Nicole își astupă gura cu mâna.

– O, Doamne, nu! Nu cumva ți-a povestit despre asta?

El începu să râdă.

– Aveam doar treisprezece ani și a fost un accident. Dar nu e corect, tu ai auzit deja povești despre mine, în vreme ce eu nu știu nimic despre tine.

Un impuls îi străbătu trupul. Ca și cum l-ar fi simțit și el, Mark întinse o mână, iar ea își dădu seama că era doar pentru a-i arăta drumul.

– Hai să luăm niște șampanie și pe urmă îmi arăți împrejurimile! Îți spun tot ce vrei să afli.

În timp ce se îndreptau într-acolo, o mică parte din tensiunea interioară pe care o simțise de când fuseseră făcute prezentările își mai slăbi strânsoarea; totuși, cu cei o sută cinci zeci și șapte de centimetri ai ei, se simțea minusculă alături de el și își dorea să fi purtat tocuri mai înalte.

Un chelner în costum alb se apropia cu o tavă. Mark luă două pahare și i le dădu pe amândouă lui Nicole.

– Te superi dacă fumez?

Ea clătină din cap că nu.

– Nu ai accent de New York.

El scoase un pachet de Chesterfield, își aprinse o țigară, apoi întinse mâna să ia unul dintre pahare. Degetele li se atinseră, iar Nicole simți cum un șoc îi străbate brațele dezgolate.

– Nici nu sunt. Tatăl meu are o mică fermă de lapte în Maine. Acolo am crescut.

– Și de ce-ai plecat?

El rămase nemișcat.

– Setea de aventură, probabil. După moartea mamei mele, tata și-a dat toată silința, dar nimic nu mai era ca înainte.

Tonul vocii lui se schimbase și Nicole sesiză în ea o tristețe înăbușită.

– Și mama mea a murit, îi spuse.

– Sylvie mi-a vorbit despre asta.

Au urmat câteva clipe de tăcere. El oftă din nou și zâmbi ca și cum și-ar fi amintit de ceva.

– Am făcut tot ce se face de obicei la țară – pescuit, vânatoare –, dar pasiunea mea au fost motocicletele. Cursele de motocros. Cu cât era mai periculos traseul, cu atât îmi plăcea mai mult.

– Nu te-ai rănit?

El râse:

– Ba da, de multe ori. Dar nimic grav. Am avut o fractură cu dislocare la gleznă și câteva coaste fisurate.

Stătea destul de aproape de el ca să-i simtă mirosul cald și aromat al pielii. Ceva din el o făcea să se simtă fericită, dar se răsuci ușor într-o parte și privi cerul împrôscat cu stele, ascultând sunetul greierilor și al păsărilor de noapte cuibărite prin copaci. Mark făcu un pas înapoi și ea observă că înălțimea lui îi conferea acel mers ușor pe care îl au americanii în filme; un mers nonșalant, care transmite ușurință și încredere.

– Lumea zice că luna mai e ultima lună de primăvară la Hanoi, dar în seara asta e așa de cald, încât ai spune că e deja vară. Vrei să mergem înăuntru? îl întrebă ea.

– Într-o noapte ca asta?

Ea se simțea euforică și începu să râdă. Părul lui tuns scurt, de un castaniu deschis, avea o buclă care acum bătea într-o nuanță aurie. Cinea aprinsese torțele, iar lumina flăcărilor licărea pe fața și pe părul lui.

– Unde locuiești?

– La Métropole, pe bulevardul Henri Rivière.

În acel moment reapăru Sylvie și îl luă cu ea. După plecarea lui, Nicole îi simți absența și, în ciuda mulțimii de oameni care mișunau pe acolo, grădina i se părea pustie. Își aminti unul dintre proverbele preferate ale bucătăresei lor, Lisa: *Có công mải sat có ngày nèn kim* – „Dacă lustruiești o bucată de fier destulă vreme, poți să faci un ac din ea.“ Deși Lisa era franțuzoaică, vorbea destulă vietnameză cât să se ducă la cumpărături și era mândră să citeze proverbe vietnameze. Poate că era timpul să se lustruiască puțin pe sine, se gândi Nicole, în vreme ce orchestra începu să cânte. Era timpul și pentru dans, cât avea să fie noaptea de lungă.

În dimineața următoare, Nicole își făcu drum spre labirintul de încăperi de la demisol. La capătul scării înguste o luă pe un coridor lung și deschise larg ușa bucătăriei. Își roti privirea pe pereții placați cu faianță care imita cărămida albă și pe un șir de oale strălucitoare din cupru, care atârnavă de o bară de fier în centrul încăperii. Noile jaluzele-ruluu de culoare verde dădeau bucătăriei un aer interesant, iar cele patru arcade, mirosind a vopsea proaspătă, împărțeau camera în secțiuni.

Lisa se așezase deja, confortabil, în fotoliul ei, chiar lângă ușa serei, de unde putea să-și privească prețioasele straturi cu legume. De la nașterea lui Nicole, Lisa era neschimbată. Arăta exact cum te-ai fi așteptat să arate o bucătăreasă: grăsuță. Aflată pe la patruzeci de ani, cu păru-i rebel și încărunțit strâns într-un coc și cu mâinile înroșite de la spălătul vaselor, își sprijinea ambele picioare pe un taburet. Scotoci prin buzunarul șorțului după prima ei țigară din acea zi. O femeie ale cărei singure griji erau iepurii, șopârlele sau păsările și să se asigure că fructele de longan sunt cumpărate în luna iulie, numai bune pentru a fi puse la conservat...

– Poți să-ți iei singură cafeaua?

Nicole aprobă din cap, își turnă cafea într-o cană mare, apoi se trânti pe un scaun din fața bucătăresei.

– Am nevoie musai.

– Mahmureală?

– Așa cred.

– Te-am văzut aseară cu un bărbat interesant.

– Care dintre ei?

Nicole încerca să-și mascheze zâmbetul, dar știa că nu poate ascunde nimic față de Lisa.

– Să înțeleg că-l plăci?

Nicole începu să râdă.

– M-am simțit extraordinar. Probabil că sunt prostuță, dar m-am simțit ca și cum tocmai aș fi întâlnit persoana care ar putea să-mi schimbe întreaga viață.

Lisa zâmbi.

– E foarte arătos. Mă bucur pentru tine, *chérie*. Ai dansat?

– Nu cu el. N-a stat prea mult timp.

Dar Nicole nu putea să transmită cum se cuvine senzația că era schimbată, ca și cum tot golul pe care-l simțise până atunci ar fi dispărut. Scurta întâlnire cu Mark i se strecurase în suflet și nu se putea abține să nu se gândească la faptul că asta însemna începutul a ceva foarte special.

– Cu ce se ocupă?

– Nu l-am întrebat. Îi zâmbi Lisei și se ridică în picioare: E american.

– Prieten cu Sylvie?

Se auzi un zgomot de pe coridor, venind din încăperea cameristei și Nicole se strâmbă.

– Deci Bettine e aici?

Lisa aprobă din cap. Deși lucrau împreună de ani întregi, Bettine și Lisa erau foarte diferite. În timp ce Lisa era plinuță și rotundă, Bettine era țepăună și subțire ca o greblă. Dormitorul intim al Lisei și micul ei loc de odihnă din bucătărie erau o sursă permanentă de vrajbă între cele două femei; camerista locuia în dependență. Spălătoria de vase și cea de rufe erau domeniul lui Pauline, menajera, și mai era o

cameră pentru prepararea mâncării, unde lucra o slujnică pe care Lisa o chema doar când avea nevoie de ajutor suplimentar.

Nicole deschise ușa serei și, adulmecând aerul de mai îmbibat cu mirosul de pământ reavăn, auzi venind din spatele casei scârțâitul tot mai puternic al unei ricșe. Își înfășură halatul de mătase în jurul trupului, aruncă o privire spre cei câțiva curmali japonezi care își etalau culoarea galbenă pe iarbă – și care marcau locurile în care Sylvie îngropase animalele preferate care muriseră – și o zări pe Yvette, fata brutarului, coborând de pe șa, cu panglicile codițelor ei negre fluturând în bătaia brizei.

Aroma brișelor proaspăt scoase din cuptor se răspândi prin aer.

Nicole o chemă pe copilă și, odată ajunse în bucătărie, se cățără pe două scaune de la masa curată din lemn de pin. Lisa așezase deja farfuriile pentru cele două cornuri cu ciocolată ale lui Nicole și pentru bucata moale de pâine albă, unsă cu unt și cu miere, care era pentru Yvette.

Deși avea doar zece ani, Yvette era cea care de obicei le livra, în fiecare sâmbătă, bunătățile de patiserie: tarte cu cremă de vanilie, pâinici care să fie mâncate cu gem și dulcețuri, brișe pentru micul dejun, croasante și cornuri cu ciocolată. Mama ei vietnameză murise răpusă de japonezi în timpul războiului, dar Yves fusese un părinte grijuliu, care încercase să fie și mamă, și tată pentru fetița lui, de care Nicole era foarte atașată.

Nicole își trase picioarele sub ea și se uită la cășelul lui Yvette. Trophy adulmeca deja prin preajmă și, brusc, sări pe un scaun.

– Câine rău! Yvette își agită pumnul, dar prea târziu, potaia deja furase un croasant și se retrăsese sub masă să-l înfulece.

Nicole izbucni în râs.

– Dar e adorabil!

– Aș fi vrut să fiu destul de mare ca să pot să vin la petrecerea ta. Ai dansat?

– Mai spre sfârșit, pentru că a fost o noapte așa frumoasă, că nimeni n-a prea avut chef să intre.

Lisa se uită la ceas. Yvette n-ar prea fi trebuit să ia micul dejun la ei acasă, dar devenise deja un obicei de care se bucurau toate trei.

– E timpul să pleci, spuse Lisa, ridicându-și privirile spre tavan.

Nicole se pregătea să o contrazică, dar Yvette sări de pe scaun, cu Trophy lătrând la picioarele ei.

– Taci, că trezești toată casa! spuse Yvette și luă cășelul în brațe, care începu să o lingă pe față. Se strecură afară pe ușa din spate, trecând prin sera unde mirosul aromat de ghimbir de la tufele plantate de Sylvie inundase aerul.

Imediat ce Yvette plecă, Nicole o sărută pe Lisa pe obraz.

– Nu pot să cred că ai deja optsprezece ani, draga mea, spuse bucătareasa, trăgându-și nasul. Parcă a fost ieri...

Nicole zâmbi.

– Nu începe acum cu sentimentalismele! Am lucruri importante de făcut.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să-mi planific restul vieții.

– Are ceva de-a face cu flăcăul ăla american pe care ai pus ochii?

– Nu știu când o să-l văd din nou. Nicole făcu o pauză când își dădu seama, dintr-odată, că habar nu are cât va mai sta Mark în Hanoi. Dar spera ca Parisul Orientului, așa cum le plăcea francezilor să numească orașul dintre ape, îl va prinde în mrejele sale seducătoare.

Erau doar ei trei la cină. Cea mai mică dintre cele două sufragerii ale vilei Duval dădea spre un foișor acoperit cu stof, unde fotolii enorme din răchită și o măsuță din sticlă erau așezate pe marginea unui iaz cu nuferi. Într-un colț era fixat un minunat paravan din lemn, sculptat și lăcuit, care crea un spațiu cu o sofă și o măsuță, unde îi plăcea lui Sylvie să scrie. Cum Nicole irosise puținul timp pe care îl avea ca să se aranjeze înainte de cină citind o carte, își pieptănă părul cu degetele și privi spre tavan. Nu îi plăcuse niciodată, așa, pictat în albastru, cu nori albi și îngerași zburând în jurul ventilatorului amplasat central.

Din grădina vecină, Nicole auzi țipătul păunilor.

– Blestemate păsări, zise tatăl ei. Fac un zgomot îngrozitor cu țipetele lor.

– Dar sunt frumoși, nu? spuse Nicole.

– De ce trebuie să-i țină în grădină? Mă scot din minți!

– Tata are dreptate, zise și Sylvie. Sunt teribil de enervanți.

Apoi mâncară în tăcere. În ciuda mișcării lente a ventilatorului, era prea cald. Draperiile grele din mătase, legate cu șnururi care aveau la capete ciucuri aurii, nu fuseseră închise, iar perdelele ușoare din muselină abia fluturau în bătaia unui iluzoriu curent de aer. Alte câteva țipete de păuni nu făcură decât să întunece starea de spirit a tatălui lor.

Tocmai terminau desertul, când le privi pe Sylvie și Nicole, înainte de a vorbi.

– Mă bucur că sunteți amândouă aici.

Surorile schimbă priviri. În ultima vreme, era o atmosferă apăsătoare în casă: mesaje aduse de bărbați zvelți, tensionați, îmbrăcați în haine militare albe, telefonul care suna întruna și tatăl care arăta din ce în ce mai încordat. Nicole observase creșterea rapidă a numărului de americani care le vizitau casa și ajunsese la concluzia că trebuia să fie de la CIA. Totuși, când o întrebă pe Sylvie, sora ei fusese evazivă. Părea că niciuna dintre fete nu cunoștea adevărat motivul al acestei stări de lucruri.

Tatăl lor se foi puțin pe scaun.

– Acum, că ai împlinit optsprezece ani, Nicole, vreau să vă explic planurile mele. Aș fi așteptat să discutăm despre asta când aveai să treci de douăzeci și unu de ani, dar, cum urmează să preiau o funcție guvernamentală, lucrurile s-au schimbat.

– În ce sens? întrebă Sylvie.

– În sensul că asta înseamnă că nu mă voi mai putea ocupa de afaceri.

– Despre ce funcție e vorba, Papa? se interesă Nicole.

– Natura exactă a sarcinilor este strict secretă, dar, având în vedere contactele mele în rândul vietnamezilor, se pare că ei cred că sunt omul

potrivit pentru treaba asta. Este o mare onoare să fiu selectat ca să lucrez pentru binele Franței.

– Adică să lucrezi aici, în Hanoi?

– În cea mai mare parte a timpului, făcu el o scurtă pauză, apoi reluă. Poate fi surprinzător, dar eu cred că este în interesul companiei ca doar una din voi să o conducă. Cum Sylvie este mai mare, am decis să îi predau conducerea afacerii din acest moment.

Nicole își privi sora, dar Sylvie își plecă ochii și începu să se joace cu șervetul.

– Până la sfârșitul anului, totul va fi trecut pe numele lui Sylvie, dar am păstrat micul magazin de mătăsuri pentru tine, Nicole.

– Nu înțeleg. De ce nu putem împărți? Întotdeauna am crezut că Sylvie și cu mine vom conduce afacerea împreună.

El clătină din cap.

– Sylvie e mai mare și mai înțeleaptă. Are mai multă experiență, mai ales pe piețele americane, și e pur și simplu corect ca ea să preia controlul. Dacă ți-ai fi învățat toate lecțiile la liceu, așa cum, cu sârguință, a făcut sora ta, ai fi avut mult mai multe oportunități. Cu siguranță că îți dai seama de asta.

Nicole se încruntă.

– Adică Sylvie va conduce tot ce e pe Paul Bert?

Tatăl său dădu afirmativ din cap.

Nicole înghiți în sec, imaginându-și impozanta Casă Duval, cu superbul ei tavan boltit, cu ale sale scări din lemn de tec lustruit și cu elegantele sale balcoane de la etaj. Era situată pe strada Paul Bert, poreclită Champs-Élysées, iar Nicole o iubea, pur și simplu.

– Și ce mai e? întrebă ea.

În timp ce număra pe degete, tatăl ei privea fix într-un punct, pe deasupra capului ei.

– Afacerile care țin de import și export, precum și magazinul din cartierul francez.